

Arrest

nr. 121 272 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEEUWISSEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Jinzai (district Bagram van de provincie Parwan), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Uw vader zou eigenaar zijn geweest van de bouwfirmas Hewad Bagram en in die hoedanigheid geregeld contact hebben gehad met de Amerikaanse troepen. Ook u zou uw vader regelmatig hebben geholpen in het bedrijf. De taliban zouden op een dag de medewerking van uw vader hebben geëist om explosieven en een zelfmoordactivist binnen te smokkelen in de luchthaven van Bagram. Zij zouden uw vader hiertoe

hebben opgebeld en twee dreigbrieven hebben gestuurd, maar uw vader zou steeds hebben geweigerd de taliban hulp te verlenen. Op 12/03/1388 (2 juni 2009 Gregoriaanse kalender (GK)) zou uw vader met uw zus, grootouders, tante en twee nichten onderweg zijn geweest in zijn wagen. Hij zou door een zelfmoordterrorist vermoord als bedelaar zijn benaderd en er zou een aanslag zijn gepleegd die enkel uw zus overleefde. Na de dood van uw vader zou u – als oudste zoon – de zaken van uw vader hebben moeten overnemen. U zou wegens uw gebrekkige ervaring de steun hebben gevraagd van uw twee ooms langs vaderskant, A.(...) G.(...) en O.(...) G.(...). De taliban zouden echter te weten zijn gekomen dat u uw vaders bouwbedrijf had overgenomen. Anderhalve maand à twee maanden na uw vaders dood zou u daarom zelf ook een dreigbrief hebben ontvangen van de taliban waarin uw medewerking werd geëist. Twee weken voordien zou u ook al een dreigtelefoon van de taliban hebben ontvangen. Daarnaast zou u ook familiale problemen hebben gekend. Zo zou uw oom A.(...)G.(...) na de dood van uw vader met uw moeder hebben willen trouwen, volgens u omdat hij toegang wou tot uw vaders bouwbedrijf en bezittingen. Uw moeder zou dit echter hebben geweigerd en uw oom zou u daarom heel slecht zijn beginnen te behandelen. Op een dag zou u door uw ooms zijn geslagen en zou A.(...) G.(...) u hebben gezegd dat u hetzelfde lot stond te wachten als uw vader. U vermoedt dan ook dat uw ooms met de taliban samenwerken en ook te maken hebben met uw vaders dood. Toen u na dit incident naar huis ging, zou u diezelfde avond nog met uw gezin naar uw oom langs moederskant in Kohestan (provincie Kapisa) zijn vertrokken. De volgende ochtend, rond september 2009 (drie maanden na uw vaders dood) zou u vanuit Kohestan het land hebben verlaten en u zou een jaar à anderhalf jaar later in België zijn aangekomen. U diende er op 6 mei 2011 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 14/11/1386 (3 februari 2008 GK), de taskara van uw vader d.d. 24/7/1386 (16 oktober 2007 GK), twee dreigbrieven en foto's i.v.m. het bouwbedrijf van uw vader. Verder legt u ook kopieën/scans neer van een klachtbrief van uw moeder (+ vertaling), de werkbadge van uw vader, een brief van uw oom gericht aan Bagram Air Field, de vergunning van Hewad Bagram en afbeeldingen van de werken die deze firma uitvoerde.

Na uw vertrek uit het land zouden uw ooms langs vaderskant uw moeder en de rest van uw gezin terug naar Bagram hebben gebracht. Zij zou u hebben verteld dat zij door hen als slavin wordt gebruikt. Daarnaast zouden uw ooms na uw vertrek het bouwbedrijf van uw vader volledig op hun naam hebben gezet.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader de voormalige eigenaar was van het bouwbedrijf Hewad Bagram en dat u voorbestemd was om deze zaak over te nemen na zijn dood.

U verklaart in dit licht dat uw vader u reeds bij de aanvang van de dreigementen duidelijk maakte dat hij wou dat u zijn functie in het bedrijf zou overnemen, maar dat u ook al voor zijn problemen met de taliban door uw vader werd geïntroduceerd in het bedrijf (gehoorverslag II CGVS, p. 3). Vooreerst dient in dit licht te worden bemerkt dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) nergens melding hebt gemaakt van het feit dat u ooit bij uw vader zou hebben gewerkt, maar er integendeel beweerde student te zijn geweest tot uw vertrek (zie gehoorverslag DVZ d.d. 6 mei 2011). Uw verklaring hiervoor dat het gehoor bij de DVZ een kort gehoor was (gehoorverslag II CGVS, p. 9), is alles behalve afdoende.

Wanneer alsnog wordt gepeild naar de kennis die u had opgedaan over uw vaders bouwbedrijf, blijkt die bovendien ook maar weinig overtuigend.

Zo verwijst u er steeds opnieuw naar dat uw vader u zou hebben meegenomen naar de luchthaven van Bagram en dat uw vader u aanleerde hoe u zich naar daar moest verplaatsen en u ter plekke leerde over de machines, de arbeiders en de oversten (gehoorverslag I CGVS, p. 8 en gehoorverslag II CGVS, p. 4). Wanneer u echter wordt gevraagd of u ook had geleerd over de structuur van het bedrijf en hoe de verschillende afdelingen werkten, blijven uw antwoorden erg vaag. U antwoordt ontwijkend op deze vraag door te stellen dat het tekenen van contracten met de Amerikanen het belangrijkste was wat uw vader u had geleerd (gehoorverslag II CGVS, p. 4). U blijkt verder niet in staat om te verduidelijken hoe de verschillende kantoren van het bedrijf waren gestructureerd, hoe het bedrijf in de loop der jaren was geëvolueerd, welk merk van machines jullie gebruikten, bij welke firma's uw vader zijn machines huurde of waar het hoofdkantoor in Kabul zich bevindt (gehoorverslag I CGVS, p. 17 en gehoorverslag II CGVS, p. 5, 6 en 8). Dat u nooit naar het hoofdkantoor zou zijn geweest, valt dan ook helemaal niet te rijmen met het idee dat dit uw vaders bedrijf was en dat hij u naar voren wou schuiven als opvolger (gehoorverslag II CGVS, p. 8-9). Uw gebrekkige verklaringen vallen niet te rijmen met het idee dat uw vader u reeds enkele maanden voor zijn dood zou hebben willen voorbereiden op de overname

van zijn bedrijf (gehoorverslag II CGVS, p. 3). Dat u bovendien beweert af en toe vertalingen te hebben gedaan voor uw vader (gehoorverslag I CGVS, p. 8), maakt dat van u kan worden verwacht dat u meer doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over dit bedrijf en de werking ervan.

Daarnaast valt er ook op de website van dit bouwbedrijf heel wat informatie terug te vinden waarvan u niet op de hoogte blijkt te zijn. Zo blijkt HBGC (Hewad Bagram Group of Companies) over vijf sites met maalmachines te beschikken in Parwan en één site voor betonverwerking in Kabul. U blijkt er echter enkel van op de hoogte te zijn dat het bedrijf twee sites had en meent dat deze beide in Bagram gelokaliseerd waren (gehoorverslag II CGVS, p. 7-8). Wanneer u wordt gevraagd om meer informatie te geven over de projecten van HBGC verwijst u enkel naar de contacten met de Amerikanen. Gevraagd of er bv. ook privé-projecten waren of projecten van ngo's, kunt u hierover geen verdere informatie kwijt (gehoorverslag II CGVS, p. 8). Uw vage verklaringen hieromtrent zijn opmerkelijk, gezien er op de website van HBGC staat te lezen dat het bedrijf ook samenwerkt met ngo's en deelneemt aan private, culturele en historische projecten, enz. Daarnaast is het opmerkelijk dat er op de website te lezen staat dat het bedrijf in 2002 door Amir Gul Mohmand werd opgericht, terwijl u beweert dat uw ooms niet vanaf de oprichting bij het bedrijf betrokken waren (gehoorverslag II CGVS, p. 6) en dat u niet blijkt te weten dat de naam van het bedrijf in 2009 veranderde naar Hewad Bagram Group of Companies (gehoorverslag II CGVS, p. 7). Dat u van dit alles niet beter op de hoogte bent, mag verbazen. Mocht het immers daadwerkelijk gaan over uw vaders firma, dan kan worden verondersteld dat u deze informatie, die u allemaal gemakkelijk op de website terug kunt vinden, beter zou opvolgen. Dat u dit niet deed, hoewel u beweert het Engels behoorlijk machtig te zijn (en website dus zou kunnen begrijpen), is opmerkelijk (gehoorverslag II CGVS, p. 11-12).

Deze opvallende desinteresse kan ook worden vastgesteld met betrekking tot de documenten die u neerlegt. Zo legt u een brief neer van uw oom Amir Gul die gericht zou zijn aan Bagram Airfield. Gevraagd naar wat er in deze brief staat, moet u echter het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag I CGVS, p. 15). Uw verklaring hiervoor dat uw gedachten bij uw familie zijn (gehoorverslag I CGVS, p. 15), is helemaal niet afdoende. Er kan immers worden verondersteld dat u interesse hebt in uw eigen problemen en dat deze documenten u bijgevolg niet ongemoeid zouden laten. Bovendien dient in verband met deze brief te worden opgemerkt dat het niveau van Engels waarin deze brief is geschreven bijzonder slecht is waardoor het maar weinig geloofwaardig is dat dit een officiële brief betreft van de hand van het hoofd van HBGC. Daarnaast is het opmerkelijk dat de naam van het bedrijf in deze brief, die dateert van 2010, 'HBCC' (Hewad Bagram Construction Company) is, terwijl op de website te lezen staat dat het bedrijf in 2009 veranderde naar de naam 'HBGC' (Hewad Bagram Group of Companies). De authenticiteit van dit document kan dan ook niet overtuigen. Verder legt u ook een contract en een registratiecertificaat neer van HBGC, maar kunt u opnieuw niet zeggen wat er in deze documenten staat geschreven (gehoorverslag I CGVS, p. 16-17). Dat deze documenten in het Pashtun zijn opgemaakt, maar dat u de moeite niet zou hebben genomen om de inhoud ervan na te gaan, tart alle verbeelding. Bovendien dient te worden bemerkt dat het registratiecertificaat dat u neerlegt, alsook een groot aantal van de overige afbeeldingen van HBGC die u aan uw dossier toevoegt, terug te vinden zijn op de website van het bedrijf. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u met uw documenten op geen enkele manier aantoonst rechtstreeks betrokken te zijn in het bedrijf. Uw gelimiteerde kennis van de inhoud van uw documenten doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw vader ooit aan het hoofd van dit bedrijf zou hebben gestaan.

Bovenstaande argumenten in het achterhoofd houdende, dient te worden geconcludeerd dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan uw verklaring de zoon te zijn geweest van de oprichter van HBGC en voorbestemd te zijn geweest om dit bedrijf over te nemen. Bijgevolg kan ook aan uw problemen met de taliban omwille van uw aandeel in het bedrijf geen geloof meer worden gehecht. Enkele andere elementen dragen hiertoe bij.

Zo is er opnieuw een opmerkelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen afgelegd bij de DVZ en op het CGVS. Bij de DVZ werd u immers uitdrukkelijk de vraag gesteld of u zelf ooit persoonlijk werd bedreigd. Als antwoord op deze vraag verwees u echter enkel naar de drie keren dat uw vader werd bedreigd en vermeld u op geen enkel moment zelf rechtstreeks te zijn bedreigd (zie gehoorverslag DVZ d.d. 6 mei 2011). Dat u tijdens uw gehoor op het CGVS plots wel verklaart in Afghanistan door de taliban met de dood te zijn bedreigd, zowel per telefoon als per brief (gehoorverslag I CGVS, p. 12-13), is dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen. Met deze tegenstrijdigheid – die de kern van uw problemen betreft – geconfronteerd, kunt u ook geen verklaring bieden (gehoorverslag I CGVS, p. 25). Dat u bovendien nog anderhalve maand à twee maanden in Afghanistan zou zijn gebleven na het eerste dreigement van de taliban en steeds probleemloos uw werk zou hebben voortgezet tot de dag van uw vertrek (gehoorverslag I CGVS, p. 12-13), valt helemaal niet te rijmen met het idee dat de taliban het op u had gemunt.

De geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban omwille van uw werk bij HBGC wordt gezien bovenstaande elementen dan ook verder helemaal onderuit gehaald.

Tot slot haalt u ook aan Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van problemen met uw ooms langs vaderskant. U verklaart over deze problemen dat u door uw ooms slecht werd behandeld, omdat zij uw vaders firma volledig in handen wilden krijgen (gehoorverslag I CGVS, p. 24).

Vooreerst dient in dit licht te worden bemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verklaring erfgenaam te zijn geweest van de bouwfirma HBGC reeds uitvoerig werd weerlegd (zie supra). Hierdoor kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring omwille hiervan door uw ooms te zijn bedreigd. Daarnaast is er opnieuw een bijzondere tegenstrijdigheid te bemerken in uw verklaringen over de problemen die u had met uw ooms. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u problemen had gekregen met uw ooms, omdat u hun namen had gegeven aan de autoriteiten als zijnde mogelijke verdachten voor de moord op uw vader (zie gehoorverslag DVZ d.d. 6 mei 2011). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dan weer expliciet slechts omwille van één reden problemen te hebben gehad met uw ooms, nl. omdat zij de firma in handen wilden hebben (gehoorverslag II CGVS, p. 24). Hiermee geconfronteerd, ontkent u uw verklaringen afgelegd bij de DVZ (gehoorverslag I CGVS, p. 24-25).

Dat uw ooms gelinkt zouden zijn met de taliban en u hen omwille hiervan zou moeten vrezen, hebt u verder ook niet aannemelijk gemaakt. Uw enige argument waarop u zich hiervoor immers baseert, is dat uw oom u zou hebben gezegd dat u net als uw vader zou sterven (gehoorverslag I CGVS, p. 23). U kunt verder helemaal niet duiden op welke manier uw ooms gelinkt zouden zijn met de taliban (gehoorverslag II CGVS, p. 11).

In verband met de vele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CGVS dient tot slot te worden vermeld dat deze te meer opmerkelijk zijn gezien het feit dat u bij aanvang van uw eerste gehoor op het CGVS een 3-tal punten corrigeerde die tijdens uw gehoor bij de DVZ verkeerd werden genoteerd (gehoorverslag I CGVS, p. 2-3). Hieruit kan immers worden geconcludeerd dat u goed op de hoogte was van wat u bij de DVZ had verklaard. Dat u bijgevolg de eerder vermelde 'fouten' in uw verklaringen niet zou hebben bemerkt, is alles behalve aannemelijk.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat zowel aan de door u beweerde problemen met de taliban en uw ooms in Afghanistan geen geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Een aantal van de documenten die gerelateerd zijn met HBGC werden hierboven reeds besproken. Wat betreft de overige documenten, de dreigbrieven en de klachtbrief van uw moeder dient te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uw taskara en die van uw vader betreffen tot slot geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van

bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, district Bagram te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Bagram bleek het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt te zijn. Geenszins kan besloten worden dat er in Bagram een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en derde middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn vader de voormalige eigenaar was van het bouwbedrijf Hewad Bagram en dat hij voorbestemd was om deze zaak over te nemen na zijn dood. Verzoeker verklaarde in dit licht dat zijn vader hem reeds bij de aanvang van de dreigementen duidelijk maakte dat hij wou dat hij diens functie in het bedrijf zou overnemen, maar dat hij ook al voor zijn problemen met de taliban door zijn vader werd geïntroduceerd in het bedrijf (stuk 4, gehoorverslag 22/10/2013, p. 3; stuk 4, gehoorverslag 20/09/2013, p. 8). Verzoeker verwijst steevast naar het gegeven dat zijn vader hem zou hebben meegenomen naar de luchthaven van Bagram en dat zijn vader hem aanleerde hoe hij zich naar daar moest verplaatsen en hem ter plekke leerde over de machines, de arbeiders en de oversten (stuk 5, gehoorverslag 20/09/2013, p. 8; stuk 4, gehoorverslag 22/10/2013, p. 4). Wanneer verzoeker echter wordt gevraagd of hij ook had geleerd over de structuur van het bedrijf en hoe de verschillende afdelingen werkten, blijven zijn antwoorden erg vaag. Verzoeker antwoordt bovendien ontwijkend op deze vraag door te stellen dat het tekenen van contracten met de Amerikanen het belangrijkste was wat zijn vader hem had geleerd (stuk 4, gehoorverslag 22/10/2013, p. 4). Verzoeker bleek echter geenszins in staat om te verduidelijken hoe de verschillende kantoren van het bedrijf waren gestructureerd, hoe het bedrijf in de loop der jaren was geëvolueerd, welk merk van machines er werden gebruikt, bij welke firma's zijn vader deze machines huurde of waar het hoofdkantoor in Kabul zich bevindt (stuk 5, gehoorverslag 20/09/2013, p. 17; stuk 4, gehoorverslag 22/10/2013, p. 5, 6 en 8). Verzoekers beperkte kennis vallen niet te rijmen met de idee dat zijn vader hem reeds enkele maanden voor zijn dood zou hebben willen voorbereiden op de overname van zijn bedrijf (stuk 4, gehoorverslag 22/10/2013, p. 3). Dat verzoeker bovendien beweert af en toe vertalingen te hebben gedaan voor zijn vader (stuk 5, gehoorverslag 20/09/2013, p. 8), maakt dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij meer doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over dit bedrijf en de werking ervan. Daarnaast valt er ook op de website van dit bouwbedrijf (zie stukkenbundel 14) heel wat informatie terug te vinden waarvan verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn. Zo blijkt HBGC (Hewad Bagram Group of Companies) over vijf sites met maalmachines te beschikken in Parwan en

één site voor betonverwerking in Kabul. Verzoeker blijkt er echter enkel van op de hoogte te zijn dat het bedrijf twee sites had en meent dat deze beide in Bagram gelokaliseerd waren (stuk 4, gehoorverslag 22/10/2013, p. 7-8). Bovendien blijkt uit de informatie op de website dat het bedrijf in 2002 door A. G. M. werd opgericht, terwijl verzoeker beweert dat zijn ooms niet vanaf de oprichting bij het bedrijf betrokken waren (stuk 4, gehoorverslag 22/10/2013, p. 6) en dat hij niet weet dat de naam van het bedrijf in 2009 veranderde naar Hewad Bagram Group of Companies (stuk 4, gehoorverslag 22/10/2013, p. 7). In het licht van verzoekers eigen verklaringen kan een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd verzoekers beperkte kennis geenszins verschonen. Aangezien verzoeker reeds actief was binnen het bedrijf van zijn vader en hij het zou moeten overnemen, kan worden verwacht dat hij een doorleefde en meer gedegen kennis van het bedrijf heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker immers uitdrukkelijk de vraag gesteld of hij zelf ooit persoonlijk werd bedreigd. Als antwoord op deze vraag verwees verzoeker echter enkel naar de drie keren dat zijn vader werd bedreigd en vermeldt hij op geen enkel moment zelf rechtstreeks te zijn bedreigd (stuk 17, vragenlijst, p. 3) terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots wel verklaart in Afghanistan door de taliban met de dood te zijn bedreigd, zowel per telefoon als per brief (stuk 5, gehoorverslag 20/09/2013, p. 12-13). De bewering dat op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd medegedeeld dat het om een interview betreffende zijn asielaanvraag ging, vindt geen weerslag in het administratief dossier (stuk 17, vragenlijst, p. 1). Bij aanvang van het interview werd bovendien uitdrukkelijk gesteld dat er van hem verwacht wordt dat hij, weliswaar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker een "persoonlijke bedreiging" vermeldt en zeker wanneer hem expliciet de vraag wordt gesteld. Het feit dat verzoeker bovendien nog anderhalve maand à twee maanden in Afghanistan zou zijn gebleven na het eerste dreigement van de taliban en steeds probleemloos zijn werk zou hebben voortgezet tot de dag van zijn vertrek (stuk 5, gehoorverslag 20/09/2013, p. 12-13), valt geenszins te rijmen met de stelling dat de taliban het op verzoeker had gemunt.

Verzoekers verklaring erfgenaam te zijn geweest van de bouwfirma HBGC werd reeds beoordeeld als zijnde ongeloofwaardig. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring omwille hiervan door zijn ooms te zijn bedreigd. Daarnaast is er opnieuw een bijzondere tegenstrijdigheid te bemerken in verzoekers verklaringen over de problemen die hij had met zijn ooms. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij problemen had gekregen met zijn ooms, omdat hij hun namen had gegeven aan de autoriteiten als zijnde mogelijke verdachten voor de moord op zijn vader (stuk 17, vragenlijst, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker dan weer expliciet slechts omwille van één reden problemen te hebben gehad met zijn ooms, met name omdat zij de firma in handen wilden hebben (stuk 5, gehoorverslag 20/09/2013, p. 24).

Waar verzoeker aangeeft dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst waarbij duidelijk is dat de taliban aanwezig zijn tot in de hoogste regionen van de macht en aldus de overheid en vertegenwoordigers kunnen gebruiken om politieke opposanten het leven onmogelijk te maken, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke algemene stelling niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Met de algemene kritiek van verzoeker op de kwaliteit van de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en de stelling dat slechts een fractie van de verklaringen wordt neergeschreven doet verzoeker geen afbreuk aan de gedane concrete vaststellingen. Het staat verzoeker overigens steeds vrij aannemelijk te maken dat wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Dienst Vreemdelingenzaken stellen dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Met een enkel algemene kritiek blijft verzoeker desbetreffend in gebreke.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag,

de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van zijn asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De algemene stelling dat verzoeker trachtte de gebeurtenissen weg te dringen en zich te integreren is geen overtuigende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict* van 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie – Regionale Analyse, Deel 1: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad* van 5 december 2013) blijkt dat er dat er voor burgers uit het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Bagram in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de meeste recente informatie blijkt het volgende. In de Ghorband vallei, die zich uitstrekt over de districten Shinwar, Siyagerd en Sheikh Ali komen regelmatig acties van opstandelingen voor, die de toevoer tot Bamiyan trachten af te snijden. De AGE aanwezigheid trekt op haar beurt PGF-operaties aan, die het gebied trachten te zuiveren van AGE's. Ook in Kohi Safi, het zuidelijke district dat grenst aan onder meer Tagab in Kapisa en Surobi in Kabul, zijn deze groeperingen actief. Volgens de gouverneur gaat het om relatief zwakke groeperingen, wiens grootste bedreiging het plaatsen van IED's betreft. Parwan werd van januari tot en met augustus 2013 ook nergens vermeld in UNHCR's maandelijkse berichtgeving over *conflict-induced internal displacement*. De belangrijke weg naar Bamiyan wordt mede bewaakt door ALP, wiens posten een geliefd doelwit zijn voor AGE aanslagen. Wat het district Bagram betreft, werd af en toe een mortier of granaat afgevuurd op de Amerikaanse militaire basis en de luchthaven. In augustus 2013 ontplofte een zeldzame IED in Bagram en in september onttaardde een aanval van een illegale gewapende groepering op de wagen van een parlements lid in een vuurgevecht met zijn bodyguards. De Raad stelt echter vast dat er dat er voor burgers uit het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Bagram in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat "het Ministerie van Buitenlandse Zaken" de situatie als uiterst onveilig beschrijft en het geenszins aangewezen is om iemand naar "geheel Afghanistan" te sturen, weerlegt verzoeker voorgaande concrete analyse omtrent het district Bagram in de provincie Parwan geenszins. Het betreft bovendien slechts een bewering. Het document waarin "het Ministerie van Buitenlandse Zaken" dit zou stellen wordt op generlei wijze voorgelegd noch wordt de internetlink vermeld waarop dit consulteerbaar zou zijn.

Ter terechtzitting kreeg verzoeker overigens de mogelijkheid om te reageren op voormelde recente informatie. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF